

smerenie. Orice cădere este negreșit o cădere, dar este și material pentru smerenie și rugăciune. Păcatele, dacă se pun în valoare orientându-le către smerenie, sunt ca și gunoiul ce îl punem la răsaduri. Așadar, de ce să nu folosească cineva acest material, ca să îngrășe ogorul sufletului său pentru a deveni fertil și dătător de roade? Adică unul care a făcut păcate mari, dacă ar simți cât a greșit și ar spune: „N-ar trebui nici capul să-l ridic, ca să mă uit la vreun om”, fiindcă se smerește mult, primește și mult har, sporește statornic și poate ajunge la măsuri mari. În timp ce unul care nu a făcut păcate mari, dacă nu se aranjează corect, încât să spună: „M-a păzit Dumnezeu de atâtea greutăți; sunt foarte nemulțumitor, sunt mai păcătos decât cel mai păcătos”, ajunge inferior duhovnicește celui alt.

Aduceți-vă aminte de fariseu și de vameș. Fariseul avea fapte, dar

avea și mândrie. Vameșul avea păcate, dar avea recunoașterea păcătoșeniei lui, zdrobire, smerenie – lucrul cel mai de seamă pe care îl cere Hristos de la om – de aceea s-a mântuit într-un chip mai ușor. Ați văzut cum l-au închipuit pe fariseu într-o icoană! Arată cu degetul spre vameș: „Nu sunt ca acesta!”... Sărmanul vameș se ascundea după o coloană; nu avea obraz nici măcar să privească în jurul său. Și fariseul Îi arăta lui Hristos unde se afla vameșul! Ați luat aminte la asta? Ca și cum Hristos nu știa unde era vameșul. Fariseul, deși a împlinit toate cele după tipic, pe toate le-a pierdut. Ce face mândria! Atunci când un om nu are păcate și nu are smerenie, atunci are păcatele vameșului și mândria fariseului.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Nevoință duhovnicească*, Schitul Lacu, 2001

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 7 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 10 februarie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie
Sâmbătă 11 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 12 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

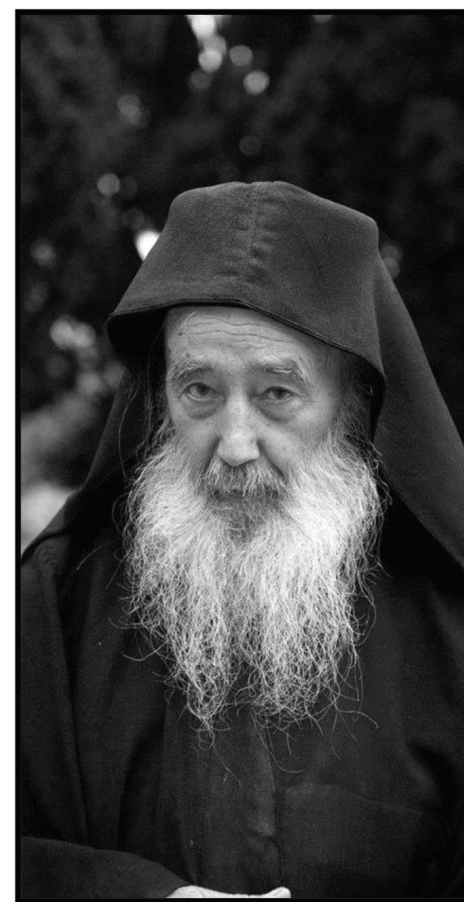

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dumnezeu cere trei lucruri de la orice om botezat: credință dreaptă de la suflet, adevăr de la gură și cumpătare de la trup.” – Sfântul Grigorie Teologul

Nr. 473 / 5 februarie 2023

PĂRINTELE
PETRONIU TĂNASE

1914 - 2011

SĂ LUCRĂM FAPTELE BUNE ȘI SĂ PĂZIM RODUL LOR

Este adevărat ceea ce spun necurații cu vicleșug, că mare lucru face cel ce săvârșește binele, pentru că toate faptele bune sunt mari și vrednice de cinste. Dar sunt așa nu pentru că le face omul, ci pentru că sunt roade ale Duhului Sfânt, fără de care nu putem face nimic. De aceea ne învață Domnul: *Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: slugi netrebnice suntem, căci am făcut ceea ce eram datori să facem* (Luca 17, 10).

„Lucrează și veghează” ne învață Sfinții Părinți. Lucrează faptele bune, dar nu fi fără de grijă de rodul lor, ci păzește-l de tâlharii cei nevăzuți. Iar putere nebiruită împotriva lor și cămara cea mai sigură pentru comorile duhovnicești, de care nu se pot apropia tâlharii-draci, este smerenia. Odată, Cuviosul Antonie a văzut toate cursele vrăjmașului ca o mreajă întinsă pe

pământ și a zis: „Oare cine poate scăpa de ele?” Și a auzit un glas zicând: „Smerenia”. Altădată, diavolul îi spune Cuviosului Macarie cel Mare: „Multă silă îmi faci Macarie, și n-am nicio putere asupra ta. Căci orice faci tu, fac și eu: postești tu, dar și eu nu mănânc deloc; tu priveghezi, dar eu nu dorm nicidecum; numai cu un lucru mă biruiesti tu”. Și l-a întrebat Ava Macarie, care este acel lucru; și i-a răspuns diavolul: „Smerenia ta, din cauza ei nu am nicio putere asupra ta”.

De aceea nici nu se putea mai potrivită pregătire pentru Sfințita Patruzecime decât îndemnul la smerenie. Căci ce facem noi în vremea postului? Ne curățim de păcate prin pocăință și smerenie, ne străduim la săvârșirea faptelor bune, ne silim să păzim nefurat rodul duhovniceștilor nevoițe și ne războim cu duhurile răutății. Or, pe toate acestea le împlinește smerenia.

Dar lucrurile acestea nu le facem numai în Postul Mare. Toată viața pământească este o luptă cu duhurile răutății, curățire de păcat și împodobire cu virtuți. De aceea întotdeauna, și nu numai în post, avem trebuință de smerenie. Domnul Hristos ne-a dat multe învățături mântuitoare, arătându-ne El Însuși cu pildă, cum să le facem. Ne-a iubit mai presus de orice și ne-a învățat să ne iubim și noi la fel: *Așa să vă iubiți unii pe alții, precum v-am iubit Eu* (Ioan 13, 34); apoi S-a dat pildă de smerenie, zicând: *Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima*

(Matei 11, 29). Toată viața Domnului este o neîntreruptă și negrăită smerenie. S-a născut smerit în grajd de vite, a trăit smerit, a murit mai mult decât smerit. *S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce* (Filipeni 2, 8). De aceea, Sf. Isaac Sirul a numit smerenia „veșmânt al Dumnezeirii”, ca una cu care Domnul a fost îmbrăcat în toată viața Sa pământească. Dar nu numai că a fost îmbrăcat cu ea, ci El Însuși a fost întruparea smereniei, încât putem spune că El este „smerenie” precum este „dragoste”. Îndemnându-ne să învățăm de la El smerenia, Mântuitorul ne-a arătat în toată viața Sa ce este smerenia și ne-a lăsat-o drept cale, pe care să călătorim toată vremea vieții noastre. Despre această cale a smereniei auzim la otpustul din Joia Mare: „Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, Cel ce din nemăsurata Lui bunătate, calea cea mai bună, adică smerenia, ne-a arătat nouă de când a spălat picioarele ucenicilor și până la Cruce și la îngropare, smerindu-Se pentru noi...” Ne-a lăsat, deci, smerenia drept cea mai bună cale, pe care să călătorim în vremea vieții noastre.

Cu adevărat, smerenia este cea mai bună cale, pentru că am văzut de câte daruri ne învrednicește smerenia. De aceea și Părinții Patericului spuneau: „Fără smerenie nu-i nădejde în mântuire” sau „Smerenia este cununa de pietre scumpe a monahului”, iar Ava

Dorotei: „Mai mult decât orice avem trebuință de smerenie”.

Dar, pe lângă bogăția de daruri arătată mai sus, smerenia mai are încă unul și mai mare. Ni-l arată Mântuitorul când zice: *Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihna sufletelor voastre* (Matei 11, 29).

Viața aceasta pământească este plină de durere și suspin. *În lume necazuri veți avea* ne spune Domnul (Ioan 16, 33), iar Apostolul adaugă că: *Prin multe suferințe trebuie să intrați în Împărăția lui Dumnezeu* (F. Ap. 14, 22). Abia la sfârșitul ei, nădăjduim să mergem *unde nu este durere, nici întristare, nici suspin*, să dobândim pacea mult dorită și negăsită pe pământ. Domnul însă ne-a încredințat că, aici pe pământ, putem avea odihna sufletelor noastre, și anume prin smerenie.

Oare nu este un semn al vremii noastre această zbuciumare, frământare, căutare și neurastenizare a omului? Doctorii prescriu tuturor bolnavilor odihnă și liniște. S-au făcut „case de odihnă” și „stațiuni de odihnă” pentru oamenii neurastenizați; s-au inventat metode de odihnă, de relaxare, încât parafrazând cuvântul Avei Dorotei „omul de azi, mai mult decât orice, are nevoie de odihnă”, ne întrebăm de ce nu o găsește? *Învățați-o de la Mine, Cel smerit*, ne îndeamnă Domnul, *și veți avea odihna sufletelor voastre!* Prea încrezător în puterile sale, omul a uitat, a pierdut calea cea mai bună a smereniei, s-a înstrăinat

de izvorul a tot binele și nu mai are odihnă. Dar „sufletul omenesc nu-și poate găsi odihnă, fără numai în Dumnezeu” (Fer. Augustin). Smerenia, însă, ne așează dintr-o dată în starea firească a existenței noastre. Ea nu este o virtute printre celelalte, ci este o așezare fundamentală a omului, care se vede în prezența lui Dumnezeu, îi recunoaște atotputernicia, se uimește în fața măreției Lui, apoi își vede micimea sa, și recunoaște smerit că tot ceea ce are, și însăși existența lui, este un dar al negrăitei iubiri și milostiviri dumnezeiești, fără de care nu poate nimic.

Începutul înnoirii noastre nu se poate face deci, altfel decât prin intrarea în rânduială, prin smerenie. De aceea, pregătirea pentru Sfântul și Marele Post o începem cu smerenia, ca să o trăim în această vreme și cu ea să călătorim de-a lungul întregii vieți, știind că numai călătorind pe cea mai bună cale, vom avea odihnă sufletelor noastre în veacul de acum și în vecii vecilor.

Sursa: **Părintele Petroniu Tănase, Ușile pocăinței. Meditații duhovnicești la vremea Triodului**, Editura Doxologia, Iași, 2011

**SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL**
1924 - 1994

**ORICE CĂDERE ESTE PRILEJ
DE SMERENIE ȘI RUGĂCIUNE**

Cei foarte păcătoși, dacă se cunosc pe sine, au în mod firesc și foarte mult material pentru